

Кой причини смъртта ви?

Или по-скоро, кой ви уби умишлено?

В края на краищата между причиняването на смърт и умишленото убийство имаше голяма разлика.

Еймъс Декър стоеше на задната веранда на къщата, в която бяха отседнали с Алекс Джеймисън, колежката му от ФБР. Гостуваха на нейната сестра. Той хвана с два пръста третата си бутилка бира за вечерта и продължи да размишлява върху този въпрос. Знаеше, че повечето хора не се замислят върху подобни неща, защото просто не им се налагаше. Те обаче предопределяха професионалния живот на Декър... а това бе единственият живот, който му бе останал.

Отлично знаеше, че разликата между различните видове убийства е далеч по-сложна, отколкото изглежда на пръв поглед.

Например човек можеше да причини смърт неволно, при злополука. Блъска се в друга кола, докато шофира, и някой в нея умира. Или изпуска пистолета си, той гръмва и куршумът пронизва случаен минувач.

Съществуваше и т.нар. подпомогнато самоубийство. Неизлечимо болен изпитва жестоки страдания, иска да сложи край на живота си и някой му помага. Подобна практика бе разрешена в някои щати и обявена извън закона в други. Крайният резултат отново бе мъртвец. Смъртта му не е била случайна, а планирана, но все пак не можеше да се квалифицира като убийство, защото покойникът сам бе пожелал да сложи край на живота си.

Имаше и оправдани убийства и най-добрият пример за тях бе самозащитата. Действаш с намерението да навредиш на човека насреща, но законът ти дава правото да се защитиш.

Ако си шофирал невнимателно или си боравил небрежно с оръжие и някой е загинал, можеше да получиш обвинение в причиняване на смърт по непредпазливост.

Ако реагираш, без да се замислиш, удариш някого и той умре, можеше да получиш по-сериозно обвинение, а именно в непредумишлено убийство.

Следваше предумишленото убийство от втора степен, което бе близък роднина на непредумишленото убийство. То включваше известен умисъл и безразсъдство, но не и предварителен план или, както казват ченгетата, набелязване и дебнене на жертвата.

Декър отпи от бирата, припомняйки си законовите изисквания едно убийство да бъде категоризирано като предумишлено. Така стигна до последния вид, най-лошият от всички.

Предумишленото убийство от първа степен почти винаги включваше умисъл, преднамереност и *злонамереност*. Човек иска някой да умре, защото това му е изгодно, и съставя план, който да гарантира настъпването на смъртта.

Съответно този вид убийство носеше най-тежките съдебни последици.

Именно такива престъпници бе преследвал Декър през по-голямата част от своя съзнателен живот.

Лоя убийци. И това е единственото, в което ме бива.

Той зарея поглед към нощното небе над Северозападна Пенсилвания, близо до границата с Охайо, в градче, наречено Барънвил. Знаеше, че някога то е би-ло процъфтяващ миньорски и металургичен център, който е дължал съществуването си на семейство Барън. Именно те прокопали мините и построили доменните пещи. Днес обаче тези двигатели на прогреса отдавна бяха заглъхнали. А онова, което бе останало, не беше много. И все пак местните успяваха да свързват двата края – с различен успех, разбира се. Подобна констатация можеше да се направи за безброй градчета в цяла Америка.

Вътре в къщата Алекс Джеймисън пиеше бяло вино с по-голямата си сестра Амбър и разговаряше с твърде зрялата за годините си Зоуи, племенницата ѝ, която скоро щеше да навърши шест. Декър и Джеймисън бяха излезли в отпуск, след като бяха разкрили заплетено престъпление заедно със специалния екип на ФБР, към който се числяха. Декър не бе проявил никакво желание да придружи Джеймисън, но шефът им, специален агент Богарт, бе настоял и той да си вземе почивка. А на него не му бе хрумвало къде другаде може да отиде.

И ето ме тук.

Двамата бяха пристигнали в Барънвил, Алекс го бе запознала със сестра си и бе връчила подаръци за новия дом на Амбър и Зоуи, които се бяха преместили тук съвсем наскоро. А после бяха вечеряли и Декър бе изгубил представа какво да говори и какво да прави много преди да станат от масата. Тогава Джеймисън, която вероятно го познаваше най-добре от всички, дискретно му предложи да отнесе отвън бирата си – а с нея и цялата си неловкост, – за да могат със сестра ѝ да си побъбрят така, както правят жените, когато край тях няма мъже.

Тази негова необщителност се бе появила сравнително късно. Навремето Декър – бивш професионален футболист с ръст от метър и деветдесет и шест и тегло от сто и трийсет килограма (е, може би малко повече) – бе открит, разговорлив, забавен, винаги готов да подхвърли някоя остроумна реплика.

А после бе получил онзи зловещ удар в главата по време на мач, който бе променил живота му и самата му същност, и то завинаги. Мозъчната травма едва не го бе убила. Този инцидент му бе оставил два незаличими белега.

Единият бе хипертимезията. Хората, които притежаваха това качество, обикновено помнеха единствено подробности, свързани с личния им живот, и не можеха да се похвалят с кой знае какви умствени способности. Но Декър

беше изключение. Сякаш някой бе инсталирал в главата му камера с неограничен капацитет, която заснемаше безброй клипове и снимки. Той притежаваше феноменална памет и не можеше да забрави нищо. Абсолютно нищо. Декър бе открил, че то-ва е нож с две остриета.

Вторият резултат от онзи удар по главата бе състояние, наречено прогресираща синестезия. Декър асоциираше различни странни неща, като смъртта например, с определен цвят. В случая със смъртта образите, които виждаше, приемаха електриковосин цвят и караха косъмчетата по врата му да настръхнат, а стомахът му да се свие на топка.

Промените в мозъка бяха съпътствани от промени в характера. Забавният шегаджия бе изчезнал и на негово място...

... се появи аз.

След края на футболната си кариера Декър бе станал патрулен полицай, а после бе продължил в отдел „Убийства“ в родния си град Бърлингтън, Охайо. Беше имал съпруга – красивата Касандра, или Каси, както винаги я бе наричал. Двата бяха имали прекрасно момиченце на име Моли.

Беше имал. Бяха имали.

Все в минало време, защото вече нямаше нито красива съпруга, нито прекрасна дъщеря.

Кой ви уби?

Декър бе открил отговора на въпроса кой е отнел живота на най-скъпите му същества. Този човек бе платил възможно най-високата цена.

Тя обаче бе нищо в сравнение с цената, която Декър бе платил. И която щеше да плаща през целия си живот, минута след минута, ден след ден, до сетния си дъх.

– Леля Алекс казва, че не забравяш нищо, вярно ли?

Въпросът откъсна Декър от мислите му.

Зоуи Мичъл, с руса коса, вързана на две опашки, с розова блузка на цветчета и бели панталонки, които не покриваха ожулените ѝ колене, се взираше с любопитство в него от другия край на верандата.

– Да, имам добра памет – отвърна Декър.

Зоуи държеше лист хартия. На него бяха изписани десетина много дълги числа. Тя му го подаде и попита:

– Можеш ли да ги запомниш?

Декър хвърли един поглед на листа и ѝ го върна.

– Това означава ли, че не можеш да ги запомниш?

Обсипаното ѝ с лунички лице не скриваше разочарованието ѝ.

– Не, означава, че вече ги запомних.

Декър изреди числата в същия ред, в който бяха записани върху листа, защото така ги виждаше в главата си – лист хартия, покрит с числа.

– Много яко! – усмихна се Зоуи.

– Мислиш ли? – отвърна Декър.

Сините ѝ очи се разшириха от изненада.

– А ти не мислиш ли?

– Да... понякога.

Той се облегна на парапета на верандата и отпи от бирата си, докато Зоуи го наблюдаваше.

– Леля Алекс казва, че хващаш лошите.

– Правим го заедно. Тя има добра интуиция.

Зоуи изглеждаше объркана от отговора му.

– Леля Алекс разбира хората доста добре – обясни Декър. – И забелязва неща, които другите пропускат.

– Тя ми е любимата леля.

– Че колко лели имаш?

– Много – въздъхна Зоуи. – Но останалите не могат да се сравняват с нея. – Лицето на момиченцето светна. – Дойде ни на гости, защото скоро имам рожден ден. Ще стана на шест.

– Знам. Тя ми каза, че ще излезем на вечеря да го отпразнуваме. – Декър се огледа неловко, докато Зоуи продължаваше да го наблюдава внимателно.

– Ти наистина си много, много голям – отбеляза тя.

– И друг път съм го чувал.

– Няма да позволиш някой лош човек да нарани леля Алекс, нали? – попита Зоуи и изражението ѝ изведнъж стана напрегнато.

Декър тъкмо се канеше да отпие нова глътка бира, но свали бавно бутилката.

– Не, няма. Искам да кажа, че ще направя всичко по силите си, за да не позволя това да се случи – отвърна малко неуверено. В далечината отекна тътен. – Явно приближава буря – отбеляза той. Нямахше търпение да смени темата.

Извърна се към Зоуи, която продължаваше да се взира в него с невинен поглед. Миг по-късно се разнесе гръм. Лятото бе отминало, но преходът към есента често бе съпътстван от подобни бури.

– Определено приближава – каза Декър повече на себе си, отколкото на Зоуи.

Хвърли поглед към задния двор на съседната къща. Изглеждаше идентична с тази. Същото разположение на прозорците, същата дървена веранда отзад. Същият двор. Същото кленово дърво по средата, заобиколено от повехнала трева.

С една-единствена разлика.

Лампите в другата къща изведнъж присветнаха. После угаснаха. Отново присветнаха. И отново угаснаха.

Декър погледна към небето. Въпреки тътена на бурята още нямаше светкавици или поне той не ги видя. Освен това температурата бе спаднала с

няколко градуса, а това водеше до образуването на ниска мъгла, която заедно с оловносивите облаци още повече смрачаваше небето.

Миг по-късно зърна високо над главата си червени светлини. Не видя самолета, но не се съмняваше, че пилотите се опитват да избягат от бурята, преди да ги е връхлетяла. Декър погледна към съседната къща – лампите продължаваха да примигват почти като морзов сигнал. Сигурно е от влагата, каза си той. Влажните жици причиняват подобни примигвания.

После чу някакъв звук. И отново. И отново. Не, звуците всъщност бяха два. Единият бе по-силен и плътен, другият приличаше по-скоро на стържене по неравна повърхност.

В далечината забоботи автомобилен двигател. Колата сигурно се намираше на улицата, която минаваше пред къщата. И шофьорът ѝ, заключи той, се насочва право към надигащата се буря.

Изминаха няколко минути, преди да блесне първата светкавица, която прониза небето като копие. Декър имаше чувството, че то се заби в земята пред краката му. Мощен гръм последва огненото копие. Небето потъмня зловещо. Силен вятър заогъва дърветата.

– По-добре да се прибираме – провикна се Зоуи. – Мама казва, че мълниите убиват много хора.

– Кой живее там, Зоуи? – попита Декър и посочи съседната къща.

Момиченцето вече бе хванало дръжката на вратата. Спря за миг и отвърна:

– Не знам.

Той продължаваше да се взира в къщата. Зад един от прозорците изведнъж проблесна ярка светлина. Нямаше представа дали това е просто отражение върху стъклото, или причината е по-сложна и... по-опасна. Остави бирата си и слезе от верандата. Трябваше да разбере какво става.

– Къде отиваш? – извика уплашено момиченцето.

– Влизай вътре, Зоуи – отвърна той през рамо. – Трябва да проверя нещо.

Проблесна нова светкавица, последвана от толкова оглушителен гръм, че Зоуи влетя в къщата, а Декър хук-на в противоположната посока.

Макар сега да беше много едър, навремето той бе професионален спортист и бе поддържал отлична форма в продължение на години. Опря длан върху оградата, която отделяше дворовете, прехвърли се през нея и се приземи в съседния имот.

Хукна по тревата към къщата. Забрули го силен вятър. Беше израснал в Средния запад и бе свикнал с тези опасни природни явления, които бушуваха из долината на река Охайо и понякога предизвикваха торнада. Знаеше, че скоро ще се изсипе порой.

Стигна до верандата и изкачи тичешком стъпалата. Не погледна назад, затова не видя, че Алекс Джеймисън е излязла навън и се взира в него.

Декър стигна до прозореца, зад който бе проблеснала светлината. Долови необичаен мирис, който потвърди подозренията му.

Влажни електрически проводници. Той бе разследвал достатъчно убийства чрез умишлен палеж, затова не можеше да сбърка този мирис с никой друг. В къщата гореше пожар.

Прилепи лице до стъклото и надникна вътре. Пламъците, обхванали електрическа инсталация, се разпространяваха с неподозирана бързина и незабелязано поглъщаха цялата къща. Ако някой все пак ги забележеше, обикновено бе прекалено късно.

В следващия миг Декър видя нещо, което потвърди най-големите му страхове: танцуващи пламъци и кълбета дим.

Погледна надясно тъкмо когато поредната светкавица озари целия квартал.

Светлината от нея разкри гледка, която го накара да замръзне. Секунда по-късно той се отърси от вцепенението и се втурна към задната врата. Не се поколеба нито за миг, а я връхлетя, както бе връхлитал противниковите защитници по време на толкова много мачове. Провисналата врата не издържа сблъсъка и се откъсна от пантите.

Бурята набираше сила, затова Декър не можеше да чуе, че Джеймисън го вика. Тя тъкмо бе слязла от верандата и бе хукнала към оградата, когато той разби вратата. Валеше силен дъжд, толкова силен, че капките се забиваха като игли, а бурята изливаше милиони литри вода над западния край на Пенсилвания. Джеймисън изгуби обувките си и цялата подгизна, преди да измине половината разстояние до оградата.

Мокрият до кости Декър влетя в кухнята и включи лампата. Пистолетът му сочеше напред. Вече съжаляваше, че е пил бира. Предпочиташе сетивата му да са по-изострени, а реакциите му – по-бързи, отколкото бяха в момента.

Отблъсна се от стената и продължи по тъмния коридор. Закачи нещо и то падна на земята. Оказа се снимка.

Декър изруга наум, тъй като вече бе компрометирал местопрестъплението, простъпка, която никога не би простил на свой колега. Но не можеше да направи нищо друго. Нямаше представа какво се случва в тази къща. А видяното през прозореца можеше да е само върхът на айсберга.

Подаде предпазливо първо пистолета, а после надзърна зад ъгъла. Направи две крачки навътре и спря на място.

Вече знаеше какво е предизвикало онези искри, а после и пламъците. И примигването на лампите.

Оголените електрически проводници наистина бяха влажни.

Но не от вода.

А от кръв.